

31993L0076

L 237/28

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

22.9.1993

DYREKTYWA RADY 93/76/EWG**z dnia 13 września 1993 r.****w celu ograniczenia emisji ditlenku węgla poprzez poprawienie efektywności energetycznej (SAVE)**

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 130s i 235,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

rezolucją z dnia 16 września 1986 r. ⁽⁴⁾ Rada ustaliła nowe cele wspólnotowej polityki energetycznej na 1995 r. i zbieżność polityk Państw Członkowskich;

Rada Ministrów Środowiska i Energii uzgodniła na posiedzeniu w dniu 29 października 1990 r., że Wspólnota i Państwa Członkowskie, przy założeniu, że inne wiodące państwa podjęły podobne zobowiązania, i uznaniu celów uzgodnionych przez wiele Państw Członkowskich zmierzających ku ustabilizowaniu lub zmniejszeniu emisji przed upływem rozmaitych terminów, wyraziły gotowość podjęcia działań zmierzających do osiągnięcia w całej Wspólnocie do roku 2000 stabilizacji całkowitej emisji ditlenku węgla na poziomie roku 1990; uzgodniono również, że Państwa Członkowskie, które na początku mają stosunkowo niewielkie zużycie energii, a co za tym idzie niski poziom emisji mierzonej per capita lub w inny odpowiedni sposób, są uprawnione do posiadania, w dziedzinie ditlenku węgla, celów i/lub strategii odpowiadających ich rozwojowi gospodarczemu i społecznemu, przy równoczesnym poprawianiu efektywności energetycznej ich działań gospodarczych;

decyzją 91/565/EWG Rada przyjęła program SAVE, mający na celu promocję efektywności energetycznej we Wspólnocie ⁽⁵⁾;

artykuł 130r Traktatu stanowi, że celem działania Wspólnoty w odniesieniu do środowiska naturalnego powinno być zapewnienie ostrożnego i racjonalnego wykorzystania zasobów naturalnych; zasoby naturalne obejmują produkty naftowe, gaz

ziemny i paliwa stałe, stanowią one podstawowe źródła energii, ale także główne źródła emisji ditlenku węgla;

ponieważ Traktat nie przewiduje w innych miejscach uprawnień wymaganych do stanowienia przepisów odnoszących się do aspektów energetycznych programów ustanowionych niniejszą dyrektywą, należy odwołać się również do art. 235 Traktatu;

ponieważ sektor mieszkalnictwa i sektor usług stanowią prawie 40 % ostatecznego zużycia energii we Wspólnocie i wciąż się rozwijają, co musi podnieść ich zużycie energii, doprowadzając tym samym do wzrostu emisji ditlenku węgla;

niniejsza dyrektywa ma na celu zachowanie jakości środowiska naturalnego i zapewnienie rozsądnego i racjonalnego użytkowania zasobów naturalnych, co należy do uprawnień, na które Wspólnota nie ma wyłączności;

wspólny wysiłek wszystkich Państw Członkowskich, przy założeniu środków na poziomie wspólnotowym w celu ograniczenia emisji ditlenku węgla i wspierania racjonalnego wykorzystania energii;

środki mają zostać określone przez Państwa Członkowskie zgodnie z zasadą subsydiarności, w oparciu o potencjalne polepszenie efektywności energetycznej, racjonalizacji kosztów, techniczną wykonalność i wpływ na środowisko naturalne;

poprzez dostarczanie obiektywnej informacji o energetycznych właściwościach budynków, certyfikacja energii wspomogę poprawę przejrzystości rynku nieruchomości i zachęci do inwestycji w oszczędność energii;

naliczanie kosztów ogrzewania, klimatyzacji i ciepłej wody dla lokatorów budynków, obliczone według rzeczywistego zużycia, przyczyni się do oszczędności energii w sektorze mieszkalnictwa; pożądane jest, aby lokatorzy budynków byli w stanie regulować własne zużycie ciepła oraz zimnej i ciepłej wody; zaś zalecenia i rezolucje przyjęte przez Radę w zakresie naliczania kosztów ogrzewania i ciepłej wody ⁽⁶⁾ zostały wdrożone jedynie w dwóch Państwach Członkowskich; istnieje jeszcze znaczna część kosztów ogrzewania, klimatyzacji i ciepłej wody, która jest naliczana na podstawie innych czynników niż zużycie energii;

⁽¹⁾ Dz.U. C 179 z 16.07.1992, str. 8.⁽²⁾ Dz.U. C 176 z 28.6.1993.⁽³⁾ Dz.U. C 19 z 25.1.1993, str. 134.⁽⁴⁾ Dz.U. C 241 z 25.9.1986, str. 1.⁽⁵⁾ Dz.U. L 307 z 8.11.1991, str. 34.⁽⁶⁾ Zalecenie 76/493/EWG (Dz.U. L 140 z 28.5.1976, str. 12).

Zalecenie 77/712/EWG (Dz.U. L 295 z 18.11.1977, str. 1).

Rezolucja z 09.06.1980 r. (Dz.U. C 149 z 18.6.1980, str. 3).

Rezolucja z 09.06.1980 r. (Dz.U. C 149 z 18.6.1980, str. 3).

Rezolucja z 15.1.1985 r. (Dz.U. C 20 z 22.1.1985, str. 1).

potrzebne są nowe metody wsparcia finansowego dla inwestycji w oszczędność energii w sektorze publicznym; Państwa Członkowskie powinny, w związku z tym, zezwolić i wykorzystać w pełni możliwości finansowania przez osoby trzecie;

budynki będą miały wpływ na długookresowe zużycie energii; dlatego nowe budynki powinny być wyposażone w skuteczną izolację termiczną dostosowaną do lokalnych warunków klimatycznych; odnosi się to również do budynków władz publicznych, które powinny stanowić przykład brania pod uwagę względów środowiska naturalnego i energii;

regularna konserwacja kotłów grzewczych przyczynia się do utrzymania ich właściwej regulacji, zgodnej ze specyfikacją produktu i w tym sensie do zapewnienia optymalnych wyników z punktu widzenia środowiska naturalnego i energii;

przemysł jest na ogół skłonny do bardziej efektywnego wykorzystania energii w celu realizacji własnych celów gospodarczych; należy promować wykonywanie audytów energetycznych, w szczególności w przedsiębiorstwach o wysokim zużyciu energii, aby umożliwić istotną poprawę poziomu efektywności energetycznej w tym sektorze;

poprawa efektywności energetycznej we wszystkich regionach Wspólnoty wzmocni spójność gospodarczą i społeczną Wspólnoty, jak to przewiduje art. 130a Traktatu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Celem niniejszej dyrektywy jest realizacja przez Państwa Członkowskie zadania ograniczenia emisji dwutlenku węgla dzięki poprawie efektywności energetycznej, w szczególności przez sporządzanie i realizację programu w następujących dziedzinach:

- energetyczna certyfikacja budynków,
- naliczanie kosztów ogrzewania, klimatyzacji i ciepłej wody na podstawie rzeczywistego zużycia,
- finansowanie przez osoby trzecie inwestycji mających na celu poprawę efektywności energetycznej w sektorze publicznym,
- izolacja termiczna nowych budynków,
- regularna inspekcja kotłów grzewczych,
- audyty energetyczne w przedsiębiorstwach o wysokim zużyciu energii.

Programy mogą zawierać ustawy, rozporządzenia, instrumenty ekonomiczne i administracyjne, informację, edukację i dobrowolne porozumienia, których skutek może być obiektywnie oceniony.

Artykuł 2

Państwa Członkowskie opracowują i wdrażają programy dotyczące certyfikacji energetycznej budynków. Certyfikacja energetyczna budynków, która zawiera opis ich właściwości energetycznych, musi dostarczyć przyszłym użytkownikom informacji dotyczących efektywności energetycznej budynku.

Gdy jest to właściwe, certyfikacja może także zawierać możliwości rozwiązania dotyczące poprawy tych właściwości energetycznych.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie sporządzają i wdrażają programy dotyczące naliczania kosztów ogrzewania, klimatyzacji i wody ciepłej, skalkulowanych we właściwej proporcji do rzeczywistego zużycia. Te programy umożliwią rozłożenie między użytkowników budynku lub jego części kosztów dotyczących tych usług na podstawie konkretnych ilości zużytego ciepła oraz zimnej i ciepłej wody przez każdego z lokatorów. Stosuje się to do budynków lub ich części wyposażonych we wspólną instalację grzewczą, klimatyzację lub instalację do ciepłej wody. Lokatorzy tych budynków powinni mieć możliwość regulowania zużycia ciepła oraz zimnej i ciepłej wody.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie sporządzają i wdrażają programy pozwalające osobom trzecim na finansowanie inwestycji podnoszących efektywność energetyczną w sektorze publicznym.

Do celów niniejszej dyrektywy „finansowanie przez osoby trzecie” oznacza całkowitą dostawę usług audytorskich, instalowania, eksploatacji, konserwacji i finansowania inwestycji mających na celu poprawę efektywności energetycznej, ze zwrotem kosztów tych usług, w całości lub w części, w zależności od wielkości uzyskanych oszczędności energii.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie sporządzają i wdrażają programy zaopatrywania nowych budynków w efektywną izolację termiczną, biorąc pod uwagę długoterminową perspektywę, na podstawie norm ustanowionych przez Państwa Członkowskie z uwzględnieniem warunków lub stref klimatycznych oraz przeznaczenia budynku.

Artykuł 6

Państwa Członkowskie sporządzają i wdrażają programy dotyczące regularnej inspekcji urządzeń grzewczych o nominalnej mocy znamionowej wyższej niż 15 kW, w celu poprawy warunków ich funkcjonowania z punktu widzenia zużycia energii i ograniczenia emisji dwutlenku węgla.

Artykuł 7

Państwa Członkowskie sporządzają i wdrażają programy promujące okresowe wykonywanie audytów energetycznych w przedsiębiorstwach o wysokim zużyciu energii, aby umożliwić istotną poprawę poziomu efektywności energetycznej w tym sektorze i ograniczyć emisję dwutlenku węgla, i mogą tworzyć podobne przepisy dla innych przedsiębiorstw o wysokim zużyciu energii.

Artykuł 8

Państwa Członkowskie określają zakres programów, określonych w art. 1-7 na podstawie potencjalnej poprawy efektywności energetycznej, racjonalizacji kosztów, wykonalności technicznej oraz wpływu na środowisko naturalne.

Artykuł 9

Państwa Członkowskie co dwa lata składają Komisji sprawozdanie na temat efektów zastosowania środków podjętych dla realizacji programów przewidzianych w niniejszej dyrektywie. Informują w nich Komisję o wyborach, jakich dokonały w zakresie pakietu środków. Ponadto dostarczają Komisji, na jej żądanie, dowodów na temat zawartości programów, biorąc pod uwagę art. 8.

Przy ocenie sprawozdań Państw Członkowskich Komisja jest wspomagana przez Komitet Doradczy określony w decyzji 91/565/EWG, zgodnie z procedurą określoną w art. 6 tej decyzji.

Artykuł 10

1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i/lub inne środki określone w art. 1, niezbędne do zapewnienia zgodności z niniejszą dyrektywą w jak najkrótszym terminie i nie później niż do dnia 31 grudnia 1994 r. Państwa Członkowskie są zobowiązane do ustanowienia przepisów niezbędnych do realizacji celów niniejszej dyrektywy.

Jeśli Państwa Członkowskie przyjmują w tym celu ustawy lub rozporządzenia, zawierają one odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposoby dokonywania takiego odniesienia są określane przez Państwa Członkowskie. Postanowienie to jest stosowane odpowiednio, w przypadku gdy programy przybierają inną formę.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty przepisów prawa krajowego i/lub innych środków, określonych w art. 1, przyjętych w zakresie objętym niniejszą dyrektywą.

Artykuł 11

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 września 1993 r.

W imieniu Rady

Ph. MAYSTADT

Przewodniczący